

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТЯ

ПАСХА

2/199 ЛЮТИЙ 2024

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

**Львівський митрополит пояснив,
чому УГКЦ святкуватиме Великдень за старим календарем**

Попри оновлення календаря щодо нерухомих свят, Українська Греко-Католицька Церква продовжує святкувати Великдень та пов'язані з ним свята літургійного року за юліанським календарем. Чому це так і коли очікувати спільного святкування Пасхи з Римо-Католицькою Церквою, у своїй недільній проповіді, 4 лютого, пояснив Митрополит Львівський Ігор.

До питання календаря владика звернувся, оскільки вірні запитують, чому Різдво святкуємо по-новому, а святкування Великодня не змінили. З огляду на те, що цього року УГКЦ святкуватиме Великдень 5 травня, тоді як Західна Церква – 31 березня, це питання стає ще більш актуальним.

Архиєрей зазначив, що зміни Пасхалії можливі в майбутньому: «Наступного року святкуватимемо Великдень спільно з римо-католиками 20-го квітня, і, мабуть, від того часу ми будемо мати спільні святкування усіх великих свят, знову зміна календаря». Водночас владика Ігор зауважив, що це тільки певні передбачення, бо зміна дати святкування Пасхи – це справа, яку має вирішити Синод Єпископів УГКЦ.

Він також пояснив, що для збереження старого календаря щодо Великодня існують практичні причини.

«Насамперед, задум був таким, щоб переконатися настроєм вірних, також і духовних, стосовно введеної зміни, бо в деяких місцях нашої

Церкви за кордоном й досі тривали поділи. Практика показала, що переважна більшість наших вірних позитивно сприйняла зміну церковного календаря. Коли

ми перейдемо святкувати Великдень за григоріанським календарем, припускаємо, що ПЦУ залишиться святкувати Пасху за юліанським календарем, – тоді буде поділ під цим оглядом. Він буде відчутним і дещо дивним в тих храмах, де маємо спільні відправи в одному храмі з ПЦУ, бо по одному календарю буде Великдень, а інші будуть продовжувати піст до відповідної дати святкування», – сказав Митрополит Львівський.

Варто зауважити, що рік тому Глава УГКЦ, Блаженіший Святослав, в ефірі програми «Відкрита Церква» заявив, що узгодження спільного святкування Пасхи Східною та Західною Церквами, ймовірно, відбудеться в 2025 році на найвищому рівні. «Готуючись до ювілею Нікейського собору у 2025 році, ведеться праця в діалозі між Римом і Константинополем, Апостольською столицею і Вселенською патріархією над спільною оновленою Пасхалією, щоби християнам усього світу можна було святкувати Пасху в один день. Тому наші владика вирішили ще тих кілька років зачекати. Бо коли ми перейдемо на григоріанський календар для нерухомих свят, то, залишаючи актуальну Пасхалію, святкуватимемо Пасху разом з усіма Церквами візантійської традиції», – зазначив Глава УГКЦ.

Нагадаємо, що цьогогоріч Українська Греко-Католицька Церква та Православна Церква України розпочинають Великий піст 18 березня і святкуватимуть Пасху 5 травня. Натомість у Римо-Католицькій Церкві піст вже розпочався 14 лютого, а Великдень припадає на 31 березня, більш ніж за місяць до святкування Пасхи за юліанським календарем.

Митрополит Ігор:**«Свято Стрітєння покликане для того, щоб люди пізнали в Ісусі Христі Бога, Спасителя світу»**

З нагоди свята Стрітєння Господнього Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Архієрейську Літургію у Військовому храмі Стрітєння Господнього у Львові. У своїй проповіді владика, зокрема, зазначив: «Сьогодні свято Стрітєння, і ми зустрілися в храмі, щоб помолитися до Господа, перепросити Його за наші та інших людей беззаконня і прогрішення. Це свято пригадує нам про те, як малого Ісуса принесли у храм до Єрусалиму, щоби скласти за Нього жертву так, як приписував закон. Великий праведник назвав Ісуса Спасителем світу, відчинив Його божественне походження, возвеличив Божество немовляти! Це тема сьогоднішнього свята, щоб люди пізнали в Ісусі Христі Бога, Спасителя світу, наше спасіння. Щоб Його любили, виконували закон й осягнули вічне небо!»

*Пресслужба Львівської архієпархії***Архієпископ і Митрополит Львівський привітав отця Степана Нанівського з 60-літтям**

У с. Красносільці, що на Золочівщині, Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Архієрейську Літургію з нагоди відзначення 60-ліття настоятеля храму Воздвиження Чесного Хреста о. Степана Нанівського.

Він вручив отцеві Степану грамоту та надав право носити хрест із прикрасами.

Звертаючись до вірних із різних парафій, які зібралися у храмі, щоби привітати отця Степана зі 60-літтям, архієпископ зазначив: «Ми прибули в суботу в Красносільці, щоб молитися разом з вами, прославляти Бога та дякувати Йому за дар життя священика Степана Нанівського, якого вшановуємо 60-тий ювілей життя... Ми не чинимо гучних забав, але влаштуємо скромні гостини з певних нагод, щоб не загаяти себе в журбу та депресію, коли йде війна в Україні. Ювілеї життя потрібно вшановувати, бо такою почесною, таким вшануванням ми пам'ятаємо про нашого Творця, про Його постійні творчі дії. Сьогодні дякуємо вам, достойний отче Степане, за ваше служіння Богові, Його святій Церкві та нашому народові! Хай Господь благословить вас мудрістю духа, рішучістю волі, уважністю серця та добрим здоров'ям на багато років гідного життя! Ваше служіння помірковане та виважене, ви любите вірних, а вони люблять вас! Пізнаємо вашу відданість святій Церкві по добрих плодах служіння! Хай Господь благословить Вас! Віддаємо під опіку Богородиці та святому архидияконіві Степанові, вашому покровителю! Многая літа!»

Наприкінці богослуження владика Ігор пригадав про важливість молитви і дотримання щовіторкового посту на духовну підтримку наших захисників.

Подякувавши за вітання, отець Степан подарував митрополитові власноруч створену ікону та побажав архієрею многих літ життя і служіння.

*Пресслужба Львівської архієпархії***Владика Володимир зустрівся з родинами українських захисників**

11 січня у реколекційно-відпочинковому центрі «Світлиця» у Брюховичах за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії Володимира відбулася зустріч з членами родин загиблих, зниклих безвісти та полонених українських бійців. Розпочалася вона спільною молитвою у каплиці «Світлиці», а продовжилася колядою та частуванням різдвяними стравами.

*Пресслужба Львівської архієпархії***Владика Володимир охрестив дитину у Львівському обласному перинатальному центрі**

16 січня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир відвідав з душпастирським візитом та йорданським благословенням Львівський обласний перинатальний центр.

Відвідини розпочалися спільною молитвою, після якої владика звернувся до медичних працівників з духовним словом: «Дорогі наші медики! Ми знаходимося в унікальному місці, яке унікальне тим, що тут ніколи не закінчуються різдвяні свята. Чому? Бо тут кожен день народжуються діти... Ви маєте унікальний шанс – доторкатись до нового життя новонародженої дитинки». Не забув архієрей подякувати медикам: «Дякую вам за служіння, а також за гарну, мудру і тиху співпрацю з капеланством. З нього можуть скористати всі, хто цього потребує. Дякую за тиху, мудру опіку і співпрацю».

Відтак архієрей разом з медичними капеланами благословили йорданською водою всі приміщення центру, працівників та пацієнтів. Кожна мама з новонародженою дитиною отримала у подарунок образок святого Герарда – покровителя материнства, а також на прохання батьків та капеланів владика Володимир охрестив одне з новонароджених немовлят.

Пресслужба Львівської архієпархії

У семінарії відбулася традиційна коляда для медичних працівників

18 січня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулася традиційна коляда для медичних працівників та капеланів Львівської архієпархії.

Різдвяна зустріч розпочалася молебнем, який звершив владика Володимир у співслужінні чисельно зібраних медичних капеланів. Після молитви архиерей звернувся до присутніх з духовним словом. «Сьогодні зустрічаємося як люди і християни, щоб відновити свої духовні сили. Щоб радіти воплоченню Божого Сина, колядувати і тим самим черпати силу на свою дальшу дорогу і далі служити. Дякую капеланам за присутність. Дякую вам за співпрацю, що маємо симфонію спільного служіння. Нехай Бог нам товаришує», – побажав єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Референт архієпархії у справах душпастирства охорони здоров'я о. Тарас Гадомський подякував владіці за спільну молитву та постійну послідовну батьківську молитовну опіку над медиками.

Далі у трапезній їдальні медичних працівників гучною колядою вітав духовий оркестр семінарії, а працівники Охматдиту поставили для колег різдвяний вертеп. На закінчення усі присутні по смакували різдвяними стравами.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир взяв участь у першому спільному засіданні Сенату УКУ та Наглядової ради НаУКМА

20 січня відбулося спільне засідання Сенату УКУ та Наглядової ради Національного університету «Киево-Могилянська академія». Метою засідання стало обговорення та планування співпраці між УКУ та НаУКМА у сферах безпеки, підтримки ветеранів, впровадженні освітніх інновацій, формуванні й розширенні міжнародної академічної мережі, задля поширення українських нарративів у світі та підтримки України й українців за кордоном.

Спільне засідання наглядових рад обох університетів відбулося вперше. Його учасники переконані – такий крок може мати історичне значення.

Митрополит Філадельфійський Борис, президент УКУ та голова Сенату, коментуючи спільне засідання, наголосив, що криза, яка є в Україні, ставить дуже глибокі питання, і такі зустрічі – нагода шукати разом відповіді. «Киево-Могилянська академія» є флагманом реформи української освіти з часу відновлення української Незалежності. Для УКУ «Могилянка» – надзвичайно важливий партнер, який за останні 30 років багато разів підставляв нам плече. Сьогодні нам важливо разом відповісти на виклики українського світу, українського суспільства, ветеранів, а також глобального українства, оскільки мільйони наших людей є поза межами рідної держави. Сьогоднішня зустріч завершилася визначенням пріоритетів, і формуванням робочої групи для подальшої праці».

Після спільного засідання владика Володимир взяв участь в екскурсії, яку провів митрополит Борис у храмі Святої Софії – Премудрості Божої, де розповів про концепцію творення церкви, в якій нещодавно відкрили та освятили унікальну мозаїку.

Прес-центр УКУ

Владика Володимир звершив дияконське рукоположення Олексія Ядчишина

«Сьогодні до грона світильників істини в особливий спосіб приєднується наш співбрат Олексій, приймаючи дияконське рукоположення. Є багато чого навчитися від святих попередників, наслідуючи їх. Просимо святих Василія, Григорія та Івана, щоб опікувалися Олексієм. Нехай вони промовляють до нас, людей XXI

століття, випрошують ласки для нас, щоб ми жили світлом Євангелії», – так мовив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у проповіді на свято трьох святих Василія, Григорія та Івана у храмі Зіслання Святого Духа у Львові з нагоди дияконського рукоположення Олексія Ядчишина.

У відповідь диякон Олексій звернувся з подячним словом, наголошуючи: «Дякую Богові, який допоміг дожити до сьогоднішнього дня. Дякую дружині, вам дорогий владико, що підтримуєте нашу сім'ю. Пароху о. Василю, духівнику о. Тарасу Окісу, батькам, родині, хресним батькам, друзям... Дякую за молитву. Молюся за усіх вас і прошу про молитву за мене».

Пресслужба Львівської архієпархії

У Львові представлено Відкритий недержавний пенсійний фонд «Покрова»

Під час чергової зустрічі духовенства Львівської архієпархії в межах діяльності Інституту постійної формації, яка проходила у Львівській духовній семінарії Святого Духа, відбулося представлення відкритого недержавного пенсійного фонду «Покрова», який з ініціативи Блаженнішого Любомира Гузара заснував у 2008 році керівний центр Патріаршої курії УТКЦ.

Представляючи ПФ «Покрова», адміністратор та член наглядової ради ПФ «Покрова», патріарший економ о. Любомир Яворський наголосив: «Мета нашої Церкви – добро людини і гідна старість. Тож ми дбаємо про добро вірних і свого духовенства – учасників цього відкритого недержавного пенсійного фонду. Я неодноразово говорив про виклик, який стоїть перед нашою Церквою, – це наша старість. Тому маємо потурбуватися про пенсійне забезпечення. Ми бачимо демографічну карту і розуміємо, що платників податків непропорційно менше в порівнянні з тими, хто отримує пенсію. Це питання ще більше загострилося з початком повномасштабної війни, коли багато працездатного населення виїхало з України. На жаль, ця ситуація погіршуватиметься».

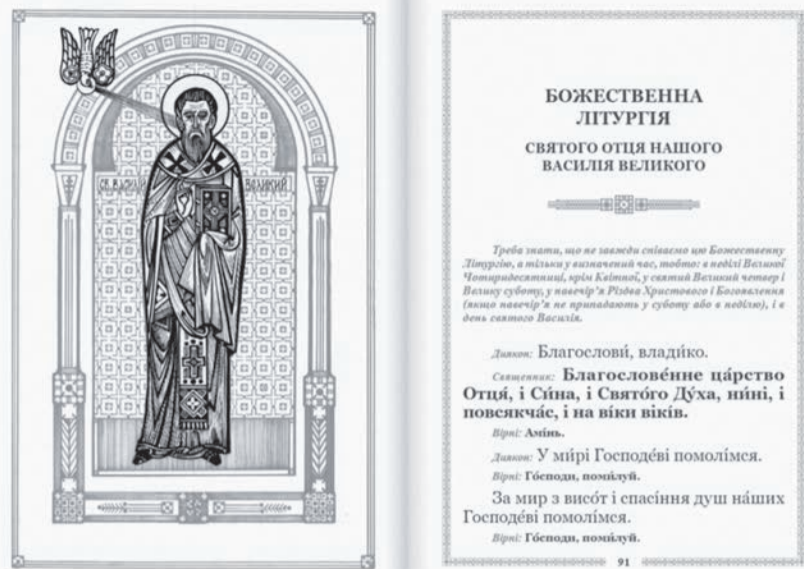
Розповідаючи детальніше про діяльність Пенсійного фонду «Покрова», його представники наголосили також на його стабільності та стійкості навіть у кризові часи пандемії та повномасштабної війни. Фонд не лише вчасно виплачує пенсії, а й регулярно інвестує у підтримку країни в такий складний час. Незважаючи на війну, він продовжує зростати завдяки як внескам учасників, які давно знають ПФ «Покрова», і новим – з інших фондів.

Пресслужба Львівської архієпархії

Глава УГКЦ проголосив новий Службник

25 січня Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав проголосив тексти нового перекладу українською мовою Божественних Літургій святого Івана Золотоустого і святого Василя Великого та постановив розпочати звершення Божественної Літургії згідно з цим перекладом від 25 березня 2024 року – свята Благовіщення Пресвятої Богородиці. У Декреті зазначено, що кожна літургійна реформа здійснюється з огляду на потреби органічного розвитку Церкви. Періодичний перегляд текстів, якими моляться Божий люд, завжди має на меті поглиблення розуміння тексту Літургії.

Над вдосконаленням перекладів Божественних Літургій святого Івана Золотоустого та святого Василя Великого сучасною українською мовою богослови-літургісти працювали понад 10 років. Їхня праця була затверджена Синодами Єпископів УГКЦ 2022 та 2023 років.

Водночас Глава УГКЦ благословив друк Службника українською мовою із вказаними текстами. «Із дня набирання чинності вищезгаданих перекладів скасовуються всі інші синодальні закони, які суперечать цим текстам або стосуються матерії, повністю врегульованої в них», – зазначено в Декреті. Крім того, всі переклади Божественних Літургій іншими мовами повинні бути пристосовані до нових літургійних текстів.

Варто зазначити, що новий Службник уже друкують у видавництві отців-василіан «Місіонер». Відтак його буде розповсюджено через єпархіальні курії.

Департамент інформації УГКЦ

У Пасторально-міграційному відділі обговорили душпастирську опіку українців в Індії

17 січня в офісі Пасторально-міграційного відділу УГКЦ у Києві відбулася зустріч працівників відділу з послом України в Індії Олександром Поліщуком. Темою зустрічі, яку ініціював дипломат, була душпастирська опіка для українців в Індії.

Сторони обговорили можливість духовної опіки українців, які мешкають у цій країні. Згідно з даними посольства, в Індії проживає понад 3 тисячі українців.

За дорученням голови Пасторально-міграційного відділу владика Степана, його заступник о. Андрій Гах передав послу ікону Пресвятої Родина для Апостольського нунція в Делі як вияв вдячності за душпастирську турботу про українців.

На зустрічі були присутні Ростислав Землинський, о. Роман Ільницький та о. Віталій Храбатин.

Пасторально-міграційний відділ УГКЦ

В Канаді відбулася архиерейська хіротонія владика Михайла Смолінського

Архиерейську Божественну Літургію з Чином архиерейської хіротонії, що відбулася у храмі святих Петра і Павла в Саскатуні 20 січня 2024 року, очолив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав – головний святитель. Співсвятителями стали митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк, до-теперішній апостольський адміністратор вакантного осідку Саскатунської єпархії, і єпарх Торонтський Браян Байда, попередній правлячий єпископ цієї єпархії.

Владика Михайло тричі публічно склав визнання віри. Після цього відбувся Чин архиерейської хіротонії. Нововисвяченого єпископа одягли в архиерейські ризи, а Глава Церкви вручив йому архиерейський жезл як символ єпископської влади.

Передовсім під час проповіді Блаженніший Святослав подякував присутнім за гостинність, жертвність, працю, молитви і старання для перемоги України над російським окупантом. Крім цього зазначив, що сьогоднішня подія архиерейської хіротонії – це момент єднання матірньої Церкви в Україні з пастирями, духовенством і мирянами в Канаді: «Народження нового українського єпископа в Канаді – це особливе світло надії для всього українського народу, який сьогодні платить найвищу ціну за свободу і саме право на існування в рідному краю».

Наприкінці Літургії від імені Папи Франциска слово виголосив представник Апостольської нунціатури в Канаді монсеньйор Антонс Прікуліс, привітавши нововисвяченого єпископа: «Передаю вітання і любов нашого Святішого Отця Франциска Вам, Ваше Преосвященство, та всій Саскатунській єпархії».

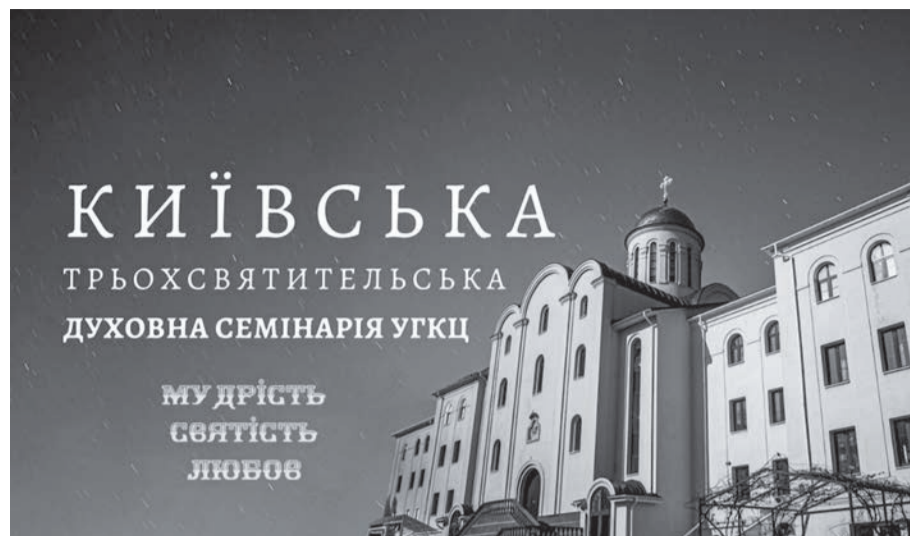
Монсеньйор висловив також подяку Отцю і Главі УГКЦ за «героїчне керівництво Церквою у часи страшних випробувань та страждань».

Відтак подячне слово виголосив владика Михайло Смолінський. Новий єпископ Саскатунської єпархії УГКЦ подякував Блаженнішому Святославу, єпископам і всьому духовенству, які численно зібралися на подію. Окремо владика подякував батькам – мамі Айріс та покійному батькові Моррісові: «Я дякую їм за те, що вони дали мені приклад активного служіння в Церкві. Саме вони надихнули мене стати богопосвяченою особою, потім священником, а тепер єпископом у нашій Українській Греко-Католицькій Церкві».

Департамент інформації УГКЦ

Київська Трьохсвятительська духовна семінарія отримала ліцензію МОН України

Київська Трьохсвятительська духовна семінарія отримала ліцензію Міністерства освіти і науки України першого (бакалаврського) рівня вищої освіти за спеціальністю (041) «Богослов'я».

Згідно з наказом Міністерства освіти та науки України від 15.01.2024 р., Київській Трьохсвятительській духовній семінарії УГКЦ надано державну ліцензію, яка є визнанням компетентності та високого стандарту освіти. Водночас тепер семінарія внесена до Єдиної державної електронної бази з питань освіти.

Через отримання ліцензії КТДС тепер визнано вищим навчальним закладом, який здатний забезпечувати високоякісною освітою у сфері богослов'я і готувати кваліфікованих спеціалістів відповідно до вимог сучасного освітнього середовища. Для семінаристів отримання ліцензії МОН – це можливість отримати диплом державного зразка, який потвердить здобуті знання й дасть змогу їх реалізувати ще краще.

Після успішного завершення процесу поновлення афіліації з філософсько-богословським факультетом Українського католицького університету, що відбувся напередодні, це ще один важливий етап зростання та розвитку Київської семінарії в академічному світі.

Медіацентр КТДС

Глава УГКЦ привітав владика Теодора Мартинюка з 50-річним ювілеєм

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ привітав єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівської архієпархії Теодора Мартинюка з нагоди 50-річчя від дня народження. «Цього святкового дня молитовно дякуємо Господеві за дар Вашого життя, святительського служіння та за всі дари, якими Він так рясно Вас наділив і які Ви щедро примножили впродовж свого жертвовного служіння Богові та Церкві», – мовиться у привітанні.

Предстоятель УГКЦ зазначив, що впродовж багатьох років, зокрема під час цієї жорстокої війни, владика Теодор подає приклад доброго пастиря. «Своє архиєрейське служіння Ви супроводжуєте глибоко духовним, аскетичним життям і науковою працею. Отці-душпастирі та миряни нашої Церкви шанують Вас як доброго батька та ревного проповідника Божого слова», – зазначено у вітальній грамоті.

Департамент інформації УГКЦ

Мирослав Маринович залишає посаду проректора УКУ

Мирослав Маринович оголосив про рішення залишити посаду проректора із призначення та місії Українського католицького університету. Відтепер пан Мирослав буде виконувати функції радника ректора університету, президента Інституту релігії та суспільства УКУ, а також продовжить викладати.

Своє рішення Мирослав Маринович пояснює так: «Іде 27-й рік моєї праці у спільноті УКУ. З 1 жовтня 1997 року я працюю у Львівській богословській академії, яка потім стала УКУ. З 2000 року я є проректором університету та членом ректорату. Нещодавно мені виповнилося 75 років. Свого часу Блаженніший Любомир Гузар, коли йому виповнилося 75, написав прохання до Папи про зречення влади. Я хочу скласти з себе повноваження проректора, і зробити це в такий спосіб, як свого часу Блаженніший Любомир – передати владу ще теплою рукою. Дякую усім моїм колегам по ректорату за цю надзвичайну розкіш і Боже благословення працювати з ними і зі спільнотою університету. Ідучи з посади проректора, я не йду з УКУ. Залишаюся на посаді президента Інституту релігії та суспільства, а також буду радником ректора Тараса Добка».

Великий канцлер УКУ подякував панові Мирославі за активне служіння у стінах УКУ, а також згадав про співпрацю під час розроблення стратегії Церкви, цінні думки та поради в час перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва, участь у суспільних ініціативах і співавторство у програмних та ціннісно орієнтованих посланнях.

Мирослав Маринович і надалі працюватиме в Українському католицькому університеті і відтепер зможе більше часу приділити суспільній роботі та викладанню студентам. Він також залишається членом малого ректорату УКУ.

За матеріалами відділу інформації УКУ

Блаженніший Святослав іменував о. Юрія Щурка головою Комісії кадрового забезпечення УГКЦ

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав іменував декана філософсько-богословського факультету УКУ о. Юрія Щурка головою Комісії кадрового забезпечення УГКЦ терміном на 3 роки. Відповідний Декрет, виданий 5 лютого 2024 року, Блаженніший Святослав вручив о. Юрієві під час засідання Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні, який протягом 7-8 лютого відбувався у Львові.

Комісія у справах кадрового забезпечення Києво-Галицького Верховного Архiepiscopства УГКЦ – це орган, покликаний допомагати Главі Церкви та Синодові Єпископів у координації формування кадрової політики Церкви та її структур в Україні, через допомогу у виборі кандидатів на здобуття наукових ступенів і пошуку для них стипендій. Робота в комісії передбачає тісну співпрацю з фундаціями, партнерами, освітніми інституціями, готовими підтримати/прийняти кандидатів.

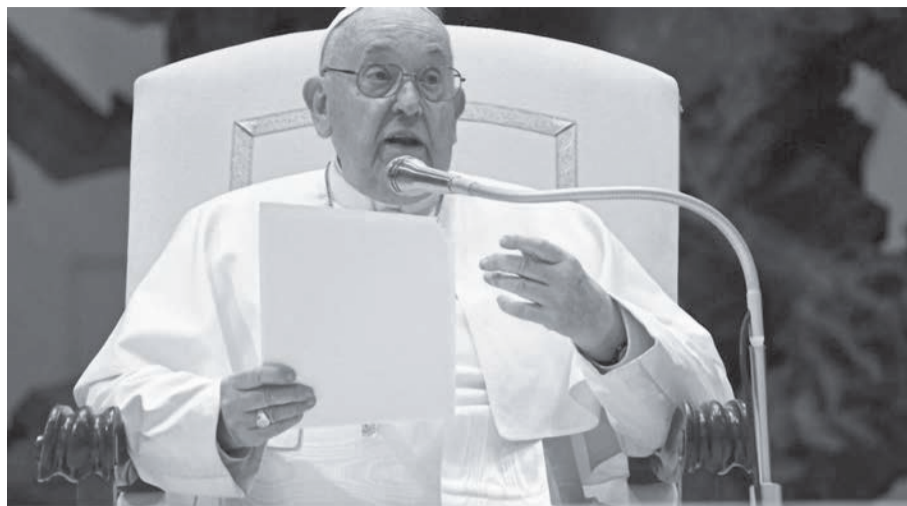
Отець Юрій зауважив, що під час війни, на його думку, одне з основних завдань комісії – співпраця з міжнародними партнерами, щоб заохочувати їх підтримувати розвиток богословської комісії в Україні.

Додамо, що свого часу комісію очолював владика Борис Гудзяк, а останні 10 років – віце-президент УКУ о. Богдан Прах, які чимало спричинилися до її розвитку та діяльності. Отець Юрій наголосив, що для нього є великою честю продовжувати їхню працю.

За матеріалами відділу інформації УКУ

Папа Франциск: в Україні бомбардують цивільних, молюся за жертви і за їхніх рідних

Перед тим, як завершити традиційну зустріч з паломниками привітанням, зверненням до молоді, похилих віком, хворих і молодят, 24 січня Папа Франциск нагадав, що наступної суботи, 27 січня, відзначатиметься Міжнародний день пам'яті жертв Голокосту. «Нехай пам'ять і засудження того жадливого винищення мільйонів євреїв і людей інших віросповідань, яке відбулося в першій половині минулого століття, допоможе всім не забувати, що логіка ненависті і насильства ніколи не може бути виправдана, бо вона заперечує саму нашу людяність», – сказав він, додаючи, що також і «війна є запереченням людяності».

В цьому контексті Святіший Отець закликав: «Не втомлюймося молитися за мир, за припинення воєн, за те, щоб зброя зупинилася і щоб виснажене населення отримало допомогу. Маю на думці Близький Схід, Палестину, Ізраїль, думаю про тривожні новини, що надходять із стражденної України, особливо про бомбардування, які вдаряють по місцях, де перебуває цивільне населення, сіючи смерть, руйнування, страждання. Я молюся за жертв та їхніх близьких і благаю всіх, особливо тих, на кого покладена політична відповідальність, захищати людське життя, поклавши край війнам. Не забуваймо: війна – це завжди поразка, завжди!» – наголосив Папа, додаючи, що «виграють» у лапках лише виробники зброї.

«Vatican News»

«Щоденно молюся вервицю за ваш народ», – єпископ Стефан Гессе до українців в Гамбурзі

4 лютого з архипастирським візитом до української парафіяльної громади Всіх святих м. Гамбург завітав єпископ Стефан Гессе, архієпископ Гамбурзький. Цього дня він молитовно єднався з українським народом напередодні другої річниці повномасштабного вторгнення російських окупантів в Україну.

Також цього тижня в архієпархії Гамбурга відбувались святкування на честь святого Ансгара – просвітителя і покровителя архієпархії. З цієї нагоди українці подарували єпископу Стефанові різьблений хрест із зображенням св. Ансгара та гербом архієпархії Гамбурга на зворотній стороні.

Відтак архієрей відвідав кожну катехитичну групу дітей, поспілкувався з численними парафіянами та запевнив усіх про безнастанну молитву за Україну й українців. «Я прийшов до вас, щоби зміцнити вашу надію. Щоденно молюся вервицю за ваш народ», – мовив він, звертаючись до українців.

Пресслужба Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії

У Китаї створено нову католицьку єпархію та рукоположено першого єпископа

29 січня в Китаї відбулася хіротонія єпископа новоствореної католицької дієцезії Вейфан. Ним став о. Антоній Сунь Веньцзюнь. Обидва рішення – і про створення нової дієцезії, і про призначення її першого пастиря – були прийняті ще у квітні 2023 року, але оголошені лише в день єпископського рукоположення. Призначення відбулося в рамках Тимчасової угоди між Святим Престолом і Китайською Народною Республікою.

«Керуючись бажанням сприяти душпастирській опіці над Господньою паствою та ефективніше дбати про її духовне благо, – зазначається в комюніке, оприлюдненому пресслужбою Святого Престолу, – 20 квітня 2023 року Верховний Архієрей Франциск прийняв рішення про ліквідацію Апостольської префектури Ідуксянь в материковому Китаї, яку 16 червня 1931 року заснував Папа Пій XI, вилучивши її територію з апостольського вікаріату Жифу (нині дієцезія Яньтай), і водночас заснувати нову дієцезію Вейфан, суфрагана архієпархії Цзінань (провінція Шаньдун), з єпископським осідком в катедральному храмі Христа-Царя, розташованому в Цінчжоу, Вейфан».

Територія нової дієцезії збігається з територією адміністративного центру міста Вейфан, загальною площею 16.167,23 км² і населенням 938.6705 мешканців, з яких близько 6000 – католики, яким служать 10 священників і 6 черниць.

Нововисвячений єпископ Антоній Сунь Веньцзюнь народився в листопаді 1970 року. З 1989 по 1994 рік навчався в Шешанській семінарії в Шанхаї. У 1995 році в Пекіні був висвячений на священника. Від 2005 по 2007 рік душпастирював у провінції Шаньдун, а від 2007 по 2008 перебував в Ірландії з метою навчання, після чого повернувся до Вейфану, де продовжив своє служіння.

«Vatican News»

УКУ створює Офіс у справах ветеранів та їхніх родин

Український католицький університет створює Офіс у справах ветеранів та їхніх родин, покликаний стати центром надання підтримки для військовослужбовців, які повертаються з війни, та їхніх близьких.

Очолить новостворений офіс ветеран Павло Коваль. Упродовж 16 місяців він захищав Україну в лавах 125-ї окремої бригади Територіальної оборони Збройних сил України. Після отримання кульового поранення був звільнений зі служби за станом здоров'я. Має 6-річний досвід управління проектами у громадському секторі.

Проект Офісу у справах ветеранів та їхніх родин – це частина Стратегії розвитку Українського католицького університету 2030. Так університет долучається до зцілення ран війни та відновлення України.

«Нашим завданням є створення програм для сприяння інтеграції ветеранів у мирне життя. Наші захисники заслуговують, щоб після повернення з фронту вони могли не просто вести повноцінне мирне життя, а й брали на себе відповідальність за громаду, ставали суспільними провідниками», – коментує ректор УКУ Тарас Добко.

Основними завданнями Офісу у справах ветеранів та їхніх родин стануть: надання освітніх можливостей для ветеранів війни, членів їхніх сімей, а також для родин полеглих захисників і захисниць України; створення університетської спільноти ветеранів та середовища, у якому будуть враховані їхні потреби; супровід і допомога в організації навчання для ветеранів (як дипломних, так і сертифікатних програм); підготовка та робота із внутрішніми HR-політиками для адаптації ветеранів у спільноту; співпраця з університетами на міжнародному рівні, які мають кращі практики з роботи з ветеранами та їхніми родинами для поширення досвіду і створення спільних проектів.

Важливим напрямом роботи стане надання юридичної, психологічної, духовної та соціальної підтримки ветеранам та їхнім родинам, а також медичної допомоги, послуг із реабілітації та фізичної терапії, завдяки співпраці з новоствореною Медичною клінікою УКУ.

Пресцентр УКУ

95-річчя сучасної держави-міста Ватикану

Підписанням 11 лютого 1929 року Латеранських угод між Святим Престолом і Королівством Італії було покладено край так званому «римському питанню», створивши сучасну державу-місто Ватикан і відновивши гарантії суверенітету й незалежності глави Католицької Церкви.

Папська держава, яка називалася також Папською областю, була утворена ще у VIII столітті в центральній частині Апеннінського півострова і проіснувала до 1870 року, коли внаслідок об'єднавчих процесів в Італії утворилася сучасна Італійська держава, столицею якої став Рим. Ця обставина відкрила період напруження в стосунках між Святим Престолом та об'єднаним Італійським Королівством, відомий як «римське питання».

Трактат про визнання незалежності та суверенності Святого Престолу, засновуючи державу-місто Ватикан, та конкордат, що врегулював стосунки між Церквою та урядом в Італії, були підписані 11 лютого 1929 року в Латеранському палаці. День підписання угод є у Ватикані державним святом і вихідним днем.

З територією 44 гектари держава-місто Ватикан є найменшою незалежною державою у світі, як з огляду на площу, так і з огляду на кількість населення. Крім безпосередньої території Ватикану, юрисдикції Святого Престолу підлягають ще деякі об'єкти в Римі та поза містом, що мають екстратериторіальний статус.

Ватикан має свій прапор та гімн, власну пошту та засоби суспільних комунікацій. Безпеку Папи та Ватикану забезпечують Корпус швейцарської гвардії та Корпус жандармерії.

Держава-місто Ватикан, структури якої обмежені до найнеобхідніших для її існування, є резиденцією Папи Римського, а суб'єктом двосторонніх стосунків з іншими державами є Святий Престол, як центральний орган управління Церквою.

Варто зауважити, що у період після ліквідації Папської держави і до утворення держави-міста Ватикану в 1929 році, суверенітет Святого Престолу як центру Католицької Церкви був визнаний багатьма державами, і не лише католицькими.

«Vatican News»

Часопис «Патріярхат» цілком перейшов у електронний формат

У січні цього року часопис «Патріярхат» востаннє вийшов у друкованому вигляді та повністю перейшов у електронний формат. Тепер всі нові матеріали будуть з'являтися на сайті. Журнал залишався найстарішим виданням УГКЦ, яке виходило безперервно від 1967 року.

«500 випуск журналу «Патріярхат» йде в друк. Це останній друкований випуск часопису і перший, що відразу і повністю є на оновленому сайті «Патріярхату» (patriyarkhat.org.ua). Запрошуємо читачів завітати на наш сайт за повним випуском 500 номеру журналу о 21.00 годині в неділю 28.01.2024. Дякуємо, що ви є з нами. Продовжуємо працювати для вас в онлайн форматі», – йдеться у повідомленні.

Перший номер часопису побачив світ у травні 1967 року в США. Впродовж 10-ти років журнал виходив під назвою «За Патріярхат». У 1977 році назву журналу змінено на «Патріярхат». Тоді ж редакцію перенесли до Нью-Йорка. У 2002 році редакцію видання перемістили до Львова.

За словами головного редактора часопису упродовж 2009-2018 рр. Анатолія Бабинського, «попри те, що сайт продовжить своє існування, без сумніву, в минуле відійшла ціла епоха». На його думку, «від початку свого існування «Патріярхат» не боявся підіймати гострих і полемічних тем. Це певною мірою навіть було його «фішкою». Цим він відрізнявся від «офіціозів», оскільки завжди зберігав свою автономність. Він був дітищем мирянського середовища, ініціативою «знизу», що й забезпечувало йому цю незалежність».

Анатолій Бабинський відзначив, що «до сьогодні «Патріярхат» залишався найстарішим виданням УГКЦ, яке виходило безперервно від 1967 року». «Є, звісно, ще «Місіонар», але його видання було перерване у 1944 і відновлене лише у 1992 році. Для багатьох зникнення друкованої версії «Патріярхату» є справжньою втратою. Проте цей крок нинішньої редакції, а також видавця – Українського патріархального товариства в США – є цілком виправданим».

Своєю чергою, теперішній редактор видання Володимир Мороз у коментарі до оголошення про зміни зазначив, що «паперових двомісячників не буде». «Такі часи настали. Війна розкидала читачів світами, але вони нас шукають, і ми не можемо не йти їм на зустріч. Папір у ЗМІ загалом відходить. ЗМІ змушені бути чутливими до вимог часу і трансформуватися. Для поціновувачів паперу ми зробили опцію друку в PDF».

За його словами, працівники редакції обрали як пріоритет «онлайн-доступність, зручність пошуку інформації, зручність контакту, зручність опції «стати автором». «Аналітичний напрям зберігаємо і навіть робимо ще пріоритетнішим. Ми не можемо дозволити собі бути такими повільними, як 20, 10 чи й 5 років тому. Онлайн-архів журналу стає все повнішим, бо у нас там всього не було. Тепер буде, і навіть з ілюстраціями. Роботи купа».

«Духовна велич Львова»

У Римі помер кардинал Себастьяні, дипломат і організатор Ювілею-2000

Вислужений голова префектури з економічних питань, а перед тим – багатолітній дипломат Святого Престолу кардинал Серджіо Себастьяні, якому святий Іван Павло II доручив координувати приготування до Великого Ювілею 2000-ліття, відійшов до вічності на 93-му році життя. Сталося це вранці 16 січня.

Кардинал помер в своєму помешканні в Римі, протягом тривалого часу змагаючись із недугою. В квітні йому виповнилося 69 років життя. Кардинальські відзнаки він отримав у лютому 2001 року разом із теперішнім Папою Франциском.

«Vatican News»

Блаженніший Святослав подякував Валерієві Залужному і привітав Олександра Сирського

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав подякував генералу Валерієві Залужному за його працю на посаді Головнокомандувача Збройних сил України з липня 2021 року і привітав генерал-полковника Олександра Сирського, якого Президент України 8 лютого призначив новим Головнокомандувачем ЗСУ.

Ствердивши, що «наша надія на Господа», Блаженніший Святослав запевнив, що разом з усією Українською Греко-Католицькою Церквою продовжує «безперервне молитовне стояння перед Його престолом, вимолюючи перемогу для нашої країни та справедливий мир для українського народу». «У цій боротьбі, – зазначив Глава Церкви, – Він послуговується людьми, яких кличе до служіння для захисту й оборони своїх ближніх. Ми вдячні кожному, хто прийняв це Боже запрошення та відповідальність у цей нелегкий та вимогливий для кожного із нас час. Дякуємо генералу Валерію Залужному за два роки невтомної боротьби».

«Війна триває. Сьогодні ми, як і завжди, молимося і просимо, щоб Всемогутній Господь благословив українських захисників і захисниць, благословив нового Головнокомандувача Збройних сил України генерал-полковника Олександра Сирського», – додав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

В УКУ презентували книжку-розмову Блаженнішого Святослава «Бог не покинув Україну»

«Як після бурі на морі надходить штиль, як після ночі сходить сонце, так прийдє світла хвиля перемоги для України, яка освітить усі наші теперішні сумніви, темряви, страждання», – Блаженніший Святослав.

9 лютого в Центрі Шептицького УКУ відбулася презентація книжки «Бог не покинув Україну», яка написана на основі розмови Блаженнішого Святослава з редактором Католицької інформаційної агенції Кшиштофом Томасиком. Книжка вийшла польською мовою в найбільшому католицькому видавництві Польщі WAM («Видавництво Апостольства молитви»). Українське видання презентувало видавництво «Свічадо». Модерував зустріч директор видавництва Богдан Трояновський, подію транслювало «Живе телебачення».

У жовтні 2022 року Кшиштоф Томасик вирушив із Блаженнішим з Києва до Одеси, Миколаєва, Южноукраїнська і Балти. Вони здолали шлях завдовжки 1500 км. Дорогою журналіст розмовляв із Главою УГКЦ про те, що досвідчувалося під час відвідин півдня України і зустрічей із представниками влади, волонтерами, духовенством, пораненими воїнами та простими людьми, які переживають трагедію війни. «У нашій розмові ми старалися показати, що існує сенс поза абсурдом, що будь-які рани лікуються, що кожне слово має силу і кожен може мати свою участь у порятунку світу, попри всі абсурди, фрустрації, розчарування», – поділився під час однієї з презентацій Кшиштоф Томасик.

Передмову до книжки написав радник ректора УКУ, дисидент, правозахисник Мирослав Маринович. Під час презентації книжки він наголосив, що той факт, що у світі панічно бояться війни, цілком зрозумілий, українці також її боялися: «Проте, якщо страх перед війною стає визначальним, то християнство підмінюють пацифізмом. І тоді добросердне людинолюбство європейців, загальне прагнення миру за будь-яку ціну, таїть у собі небезпеку, оскільки справедливого миру не досягають ціною зречення правди, ціною етичної поразки... Мені важливо було почути з уст церковного першодієє, що сумнозвісна доктрина «русского міра» – це «нечувана мутація так званого політичного богослов'я»... Як колишнього правозахисника,

мене втішає, що, навіть опонуючи цій антихристиянській доктрині, Блаженніший Святослав сміливо обстоює принципи релігійної свободи»

Ректор УКУ Тарас Добко подякував Блаженнішому Святославу і наголосив: «Національна єдність – крихка, але вкрай важлива для перемоги. Особлива місія Церкви – об'єднувати українців. Дякуємо вам, Блаженніший, що об'єднує нас».

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав Предстоятеля ПЦУ з ювілеєм

Блаженніший Святослав привітав Предстоятеля Православної Церкви України Епіфанія з нагоди 45-річчя від дня його народження.

Глава УГКЦ відзначив, що, святкуючи 45-річчя під час великої війни, митрополит Київський і всієї України невпинно продовжує сміливо засуджувати ворога, а людям через Боже слово – дарувати надію на Господню присутність у їхніх стражданнях, зміцнюючи віру в перемогу і справедливий мир: «Хай Всевишній підтримує Вас у цьому благородному служінні, за яке Вам будуть вдячні сучасні й наступні покоління українців», – побажав Блаженніший Святослав.

Окрім цього, Предстоятель УГКЦ звернувся до Блаженнішого Епіфанія, наголошуючи на важливості єднання задля перемоги та збереження братньої любові: «Сьогодні ми маємо бути єдині задля нашої перемоги. Радіємо, що через наші спільні зустрічі, звернення, молитви ми можемо лікувати рани наших людей, завдані війною, та свідчити перед світовою спільнотою, що Україна – це країна вільних громадян, котрі вірять у Бога, вміють обстоювати правду й готові віддати життя за рідну землю, яку Він благословив».

«Прийміть від нас побажання рясних Божих благословень, допомоги Духа Святого в усіх Ваших трудах для Божої слави та на благо рідного народу. Хай Пресвята Богородиця та святі української землі будуть Вашими молільниками у всіх справах на славу Господа нашого Ісуса Христа», – побажав Глава УГКЦ Предстоятелю ПЦУ.

Департамент інформації УГКЦ

У Пряшеві відбулася архиерейська хіротонія та інтронізація Глави Словацької Греко-Католицької Церкви

27 січня в катедральному храмі святого Івана Христителю в м. Пряшів (Словачина) за участю Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, близько 60 архиєреїв з України й усього світу, понад 250 священників, чисельно зібраних монаших згромаджень України та Словащини і мирян відбулася Архиєрейська Божественна Літургія з хіротонією та Чином інтронізації на Архиепископа та Митрополита Пряшівської Словацької Греко-Католицької Церкви владика Йона Максима.

Моління очолив єпарх Кошицький владика Кирило Васил – головний святи-тель. Співсвятителями стали єпарх Чиказький УГКЦ владика Венедикт Алексійчук та апостольський адміністратор Пряшівської єпархії владика Петер Руснак. Урочисту Архиєрейську Божественну Літургію співом супроводжували три хори: KLIIROS зі Львова, катедральний хор блаженного Павла Гойдича та учасники священничого хору святого Яна Дамаського.

Архиєрейська хіротонія почалася великою літургійною процесією на площі перед катедрою. У храмі владика-номінат склав визнання віри.

Відповідно до чину, головний святий разом з усіма присутніми архиєреями прочитав молитву-благословення через покладання рук. По тому владика Йона одягнув окремі частини єпископського одягу. Зокрема, омофор йому урочисто передав Апостольський нунцій у Словащині монсеньйор Ніколь Гірасолі. Вдягнувшись у повні єпископські ризи, владика був інтронізований на Пряшівську митрополічу катедру. Йому передано митрополічий жезл як новому пастиреві, який має духовно опікуватися ввіреним народом. Від цього моменту владика Йона став дев'ятим єпископом Пряшівської архієпархії та другим митрополитом Греко-Католицької Церкви у Словащині.

У слові Пряшівський митрополит з окремою подякою звернувся до Глави УГКЦ. «Сьогодні я хотів би в особливий спосіб висловити свою глибоку вдячність українському народові та всій Українській Греко-Католицькій Церкві в особі вас, її Глави і представника, Блаженніший Святославе», – мовив він.

«Ваше Блаженство, разом із багатьма єпископами, керівниками монаших чинів і вірними ви прибули з України до цього міста, Пряшева, щоб розділити зі мною та всією Греко-Католицькою Церквою у Словащині нашу радість. Вам, ваше Блаженство, і всім владикам, настоятелям монастирів та всім тим, хто прибув з України, дякую від щирого серця! Для мене велика честь, що ви сьогодні тут. Для мене було привілеєм жити, трудитися, працювати й розділяти радощі і турботи за народ та Церкву в Україні, особливо в цей важкий і випробувальний час несправедливої, загарбницької та агресивної війни росії проти України», – зазначив він.

І додав: «За 20 років мого перебування в Україні ви всі стали невід'ємною частиною моєї особистої історії. Я полюбив Україну, народ, різні міста й села. Ваша волелюбність і рішучість захищати свою, Богом дану, Батьківщину для мене неймовірні. Я також молився сьогодні за Україну і просив у Господа благодаті, щоби світло та правда перемогли темряву й обман, щоби життя перемогло смерть, щоби бажання жити, розвиватися і творити у свободі дітей Божих перемогло руйнування і знищення. Нехай всемогутній Господь Бог береже і благословляє Україну!» – наголосив митрополит Йона.

«Владико-архиепископе! Ви є духовним даром України для Словащини. Ви є духовним даром Української Греко-Католицької Церкви для греко-католиків Словащини. Ви є духовним даром Свято-Успенської Унівської лаври для Пряшівської архієпархії», – наголосив Блаженніший Святослав.

Відтак він згадав про тисячі біженців, які проживають у Словащині, і попросив: «Запікуйтеся ними! А їхня мати-Церква при Вашій допомозі, при допомозі Ваших співбратів-єпископів, завжди готова разом із Вами їм послужити!»

Після хіротонії нововисвячений владика Йона провів пресконференцію. Відповідаючи на запитання журналістів, він поділився, що, на його думку, Словачина потребує глибини. «Ми повинні старатися йти глибше і глибше. Вірю, що ми разом шукатимемо цю глибину. Для тих, хто віруючий, Ісус це уможливує. Що означає йти на глибину? Це завдання відкривати Божу присутність для кожної людини на своєму місці: єпископа, священника та мирянина», – пояснив Глава Словацької Греко-Католицької Церкви.

11 лютого відзначено Всесвітній день хворого

В Україні, в якій триває жаклива російська агресія, опіка над хворими та роздуми над станом людського здоров'я мають тим більшу вартість. Суспільство дедалі більше зустрічатиметься з особами, що зазнали впливу війни – видимих, чи прихованих, – і змушене вже сьогодні, а тим паче в майбутньому, давати адекватні відповіді на ці виклики. Церква як одна з основних суспільних структур, задіяних у турботі про духовне здоров'я, насамперед зустрічається із цілою низкою таких питань, тому, згідно з рішенням Синоду Єпископів УГКЦ, Комісія УГКЦ для справ душпастирства охорони здоров'я створила освітню програму для духовенства під гаслом «Зцілення ран війни», яка покликана священникам, що одні з перших зустрічаються із хворими та стражденими, надати основні напрямні для душпастирського служіння.

Наша Церква й іншими засобами старається, щоб люди проживали в мирі і спокої, здоров'ї та благоденстві. Однак ми повинні розуміти, що хвороби завжди з'являтимуться у світі, і немає людини, яка могла б бути цілковито від них забезпеченою. Тому Церква дбає теж і про хворих, а особливо наголошує, що стан хвороби можна теж використати для доброго діла та євангельського свідчення. Адже для християнина тілесне здоров'я не є головною і самодостатньою цінністю, воно вторинне в порівнянні з духовним здоров'ям, тому цілком логічне сприйняття тілесної хвороби як одного зі способів досягнення духовного здоров'я.

Господь Ісус Христос прагне для всіх здоров'я, тому не тільки проповідував, але й зціляв усяку хворобу і всяку неміч в людях (пор. Мт. 4, 23). І не тільки Сам зціляв, а, «прикликавши своїх дванадцять учнів, дав їм владу над нечистими духами, щоб їх виганяли і лікували всяку хворобу й усяку неміч» (Мт. 10, 1).

Багато святих були лікарями: євангеліст Лука, професію якого апостол Павло виразно згадав: «Лука, лікар улюблений» (Кл. 4, 14), Косма і Дам'ян, Кир та Іван, Пантелеймон, які лікували людей.

Християнам належить пам'ятати, що зцілення подається від Господа.

Крім оздоровлення, у діяльності Ісуса Христа треба побачити ще й те, що Його зустріч з людиною, яка страждає – це зустріч, огорнута Божим миром і теплом.

Спаситель не втікає від потребуєючих, не обіцяє допомоги іншим разом, а засвідчує хворим свою участь у їхньому житті і дає їм відчуття, що прийшов у світ не тільки для сильних, здорових, успішних, але передовсім для слабких, хворих, для тих, які згинаються під хрестом своєї немочі. Тому Церква подає підкріплення хворим через святу Тайну Оливопомазання, в якій недужий отримує ласку Святого Духа, який зміцнює довіру в Бога, вчиняє здатним надати сенс своїм терпінням і через це зберегти внутрішню рівновагу і спокій у хворобі. Сила Божої ласки підносить на душі недужого у утверджує в добрій вірі серед випробувань.

Воплотившись, Ісус Христос не усунув хворобу і терпіння з людського досвіду, але, взявши їх на Себе, перемінив і надав їм нового значення – у терпінні хворих і немічних присутне терпіння самого Христа, який несе цей тягар разом із ними і допомагає збагнути його сенс. У єдності зі Спасителем хвороби і терпіння з негативного можуть перемінитися у позитивне, допомогти страждаючим ставати духовно зрілими і наближатися до Бога.

Наша Церква молиться за хворих і навчається від них смирення й терпеливості та закликає самих хворих молитися і жертвувати свої страждання в тому ж намірі, в якому Христос віддав своє життя на хресті, і тоді переживання хвороби стане вирішальним періодом в житті для вічності.

«Мене тримає вервиця і Євхаристія», — священник УГКЦ із прифронтового Мирнограда

У ніч на 22 січня українське місто Мирноград на Донеччині зазнало ворожого удару, внаслідок якого були пошкоджені багатопверхівки, в одній з яких — житло священника УГКЦ Івана Василенка. «У мене якісь були дивні відчуття, що буде вибух. Приблизно місяць вони мене переслідували. Я навіть дивився зі свого вікна туди, куди мало прилетіти. Чомусь була в мене така думка і вона гнітила мене. Я відганяв її завжди, але справді стався приліт», — згадує о. Іван.

22 січня 2024 року, рівно опівночі, у двір густозаселеного району м. Мирноград прилетіла ворожа ракета С-300. У мікрорайоні Молодіжному проживає близько 20 тисяч населення. Серед житлових будинків — переважно п'яти- та дев'ятиповерхівки.

«За Божою ласкою, Божою любов'ю, молитвами людей і Богородиці, яка чуває над цим містом, жодних жертв не було», — розповів о. Іван Василенко.

За словами священника, унаслідок удару 2 людини поранено, 400 вікон розбито і дуже пошкоджено 40 автомобілів, багато людей залишилися без повноцінного житла посеред зими.

«Зараз я перебуваю у храмі, але, повірте, про себе не маю часу думати, — зазначив священник. — Щохвилини намагаємося послужити потребуючим».

Отець Іван розповів, що УГКЦ активно допомагає родинам, які залишилися в Мирнограді, регулярно доставляючи їм гуманітарну допомогу. Крім цього зазначив, що люди постійно потребують помочі, зокрема продуктивних наборів від Патріаршої фундації «Мудра справа», а також фінансової для тих, чие житло постраждало від російської зброї.

«Хочеться мені нагадати дуже важливі слова митрополита Андрея Шептицького: „Не потоком шумних і галасливих фраз, а тихою невтомною працею любіть Україну“».

ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕРКВИ В МИРНОГРАДІ

Парафія в Мирнограді на Донеччині існує вже понад 20 років. Саме там, зокрема у храмі Святих верховних апостолів Петра і Павла, здійснює служіння о. Іван Василенко.

«Це моя перша парафія, — розповідає о. Іван. — На початку ми служили у квартирі, потім в актовому залі, потім протягом 10 років молилися у каплиці. А ось вже за останні 10 років збудували великий кам'яний храм Святих верховних апостолів Петра і Павла».

За словами пароха, кількість парафіян у Мирнограді завжди збільшувалася: від 10 вірян у квартирі до 60 молільників вже у храмі. На жаль, з початку повно-

масштабної війни багато людей виїхало. Однак людей тримає молитва: «Я думав, що тут живуть безбожні люди, яким без Бога добре. Але це не так — без Бога їм погано», — наголосив о. Іван.

Окрім храму Петра і Павла, минулого року народилася ще одна маленька парафія УГКЦ — храм Пресвятої Тройці. До каплиці сьогодні ходять близько 15 парафіян, які щодня моляться Літургію.

Священник розповів, що на Донеччині особливо відчуває неймовірну підтримку Церкви — єпископів та священників УГКЦ з усіх куточків країни та світу. Зокрема, владика Максим Рябуха, єпископ-помічник Донецького екзархату, часто здійснює душпастирські відвідини парафій у регіоні з братами-семинаристами. Для місцевих — це радість і благодать помолитися разом з єпископом, поспілкуватися з ним та майбутніми священниками.

«Навіть слово все ж таки має велику силу. І коли людина приїжджає з підтримкою і обіймає, — це більше, ніж всі гроші світу», — поділився о. Іван.

Важливо зазначити, що громада займається і благодійною працею. У місті є пункти незламності від «Мудрої справи», де потребуючі можуть зігрітися й отримати гуманітарну допомогу. Також у Мирнограді є три притулки для тварин, де в кожному живе понад 100 собачок. Отець Іван разом із волонтерами піклуються про менших друзів і регулярно привозять їм корм.

У громаді, крім благодійності, проводиться також робота з молоддю. І хоча в регіоні зараз залишилося зовсім мало дітей та підлітків, у сусідньому Покровську є парафія УГКЦ, де часто збирається молодь, спілкується між собою та проводить різні заходи.

Отець Іван розповів, що в місті залишилося багато парафіян похилого віку, не здатних самостійно приходити до богослужіння: «Я їх вітаю, кажучи, що колись вони ходили до Божого храму, а тепер Бог до них сам приходиться. Тобто я беру Святи Тайни і йду до них. Ось такі маленькі служіння».

«ЛЮДИНУ ЗАСПОКОЮЄ МОЛИТВА»

За час війни люди дуже змінюються. Отець Іван наголосив, що на Донеччині люди теж багато моляться, як ніхто хочуть миру і перемоги української армії над злом та темрявою, що прийшла. Однак важливо в сучасних умовах уміти зберігати спокій та оптимізм.

«Сьогодні одна жінка запитала, звідки в мене такий оптимізм і сила, — розповів священник. — Мене тримає вервиця і Євхаристія. Я сказав, що це не від мене — це Бог дає мені і я передаю цю позитивну енергію кожному. Я закликав жінку прийти до сповіді та прийняти Євхаристію, щоби відчути те саме, що відчуваю я».

Окрім цього, о. Іван упевнений, що Бог завжди на стороні тих, хто в себе вдома захищає рідних. Світло завжди встає та темряву проганяє. Так буде і в Україні, однак із великими та страшними жертвами нашого народу, на жаль. Але священник закликав пам'ятати, що найбільшою жертвою є жертва Ісуса Христа.

«Життя в людини одне. Але якщо воно прожите гідно і правильно, як проживають люди Божі, то одного життя достатньо. Якщо ми маємо і цінуємо своє коріння, мову, Церкву та віру, тоді ми, як нація, точно маємо майбутнє», — наголосив священник.

Департамент інформації УГКЦ

Нова свята, блаженний мученик комунізму та інші декрети дикастерії святих

24 січня, перед загальною аудієнцією, Папа Франциск надав аудієнцію кардиналові Марчелло Семераро, префектові дикастерії в справах визнання святих, під час якої затвердив для проголошення шість декретів цього відомства.

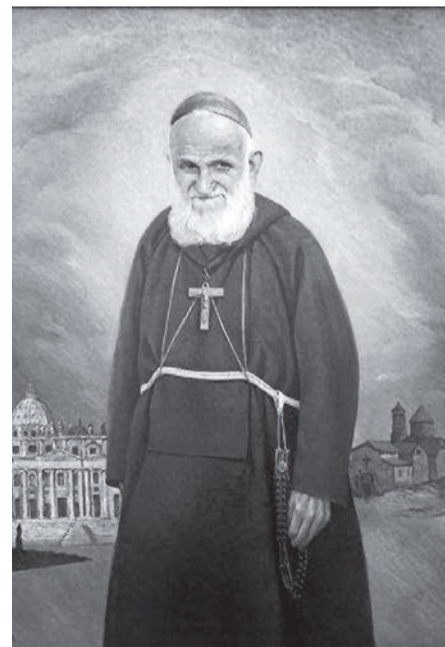
новонародженої дівчинки від тривалої перинатальної асфіксії з поліорганною недостатністю та енцефалопатією, що сталося в Сен-Жан-сюр-Рішельє (провінція Квебек) у 1986 році.

Наступний декрет проголошує мучеництво Слуги Божого о. Міхала Рапача — польського дієцезіального священника, який народився 14 вересня 1904 року та був убитий з ненависті до віри 12 травня 1946-го. Коли після завершення Другої світової війни в Польщі утвердився комуністичний режим під протекторатом Радянського Союзу, розпочалося переслідування віруючих і Церкви. Вночі 11 травня 1946 року до парафіяльного будинку вдерлися озброєні чоловіки, ви-

Блаженна Марі-Леоні Параді

Першим у переліку є декрет про визнання чуда за заступництвом канадської черниці блаженної Марі-Леоні Параді, засновниці Згромадження малих сестер Святої Родини, яка народилася 1840 року та переставилася до вічності 3 травня 1912 року. Вступивши до згромадження, членкині якого виконували служіння з ведення домашнього господарства в семінаріях та колегіях, згодом вона заснувала схоже згромадження, посвятивши своє життя тому, щоб матеріально й духовно підтримувати священиків, творячи на плебаніях та в семінаріях атмосферу життя Святого

Вірменський католицький єпископ Кюрег Ян Зограбян

кравши священника, якого згодом убили неподалік у лісі. Отець Міхал усвідомлював небезпеку, яка йому загрожувала, але залишився вірним своїм душпастирським обов'язкам з готовністю віддати життя за вірність Христові та Церкві.

Інші чотири декрети визнають знаменують завершення дослідження життєвого шляху кандидатів на прославу, визнаючи, що вони жили християнськими чеснотами в геройський спосіб. Для проголошення їх блаженними потрібне чудо, отримане за їхнім заступництвом. В цьому переліку — вірменський католицький єпископ Кюрег Ян Зограбян (1881-1974), іспанський священник Себастьян Хілі Вівес (1811-1894), італійський капуцин о. Джанфранко Марія Кіті (1921-2004) та італійська черниця Мадалена від святої Терези від Дитятка Ісуса Роза Вольпато (1918-1946).

о. Міхал Рапач

Сімейства з Назарету. Її беатифікацію 1984 року довершив святий Іван Павло II під час відвідин Монреаля. Шлях до канонізації відкрило чудесне одужання

Отець Тарас Михальчук: «Воїн, який знає, що за нього моляться, зуміє перемогти багато викликів»

Чи кожен священник може стати військовим капеланом? Як змінився український воїн за два роки великої війни? Як сприймають православні військові греко-католицьких капеланів? І чим найбільше можна допомогти своїм рідним на лінії фронту? Про це та інше розповідає сайту «Духовна велич Львова» о. Тарас Михальчук, настоятель Гарнізонного храму св. ап. Петра і Павла у Львові.

– Отче Тарасе, скільки священників зараз служить у Центрі військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ?

– Ми маємо 15 військових капеланів, але не всі вони оформлені як капелани у військових частинах. Іншими словами, частина з них має офіцерські звання, а інші допомагають як волонтери. Поясню більше. Станом на сьогодні, капеланство узаконене й офіційно капеланами є ті, хто підписав контракт зі Збройними Силами України. Але не всі священники, які були військовими капеланами до імплементації закону, підписали контракт. В силу різних обставин не всі його і підпишуть. Але тут, в єпархії, ми всі почуваємо себе як одна монолітна команда.

– Чи з'явилися за останній рік нові військові капелани у вашому Центрі?

– Так, з'являються. Є, Богу дякувати, ті священники, які отримують особливе духовне покликання до цього служіння. І тут, у Львівській архієпархії, за рік зголосилися два священники, хоча ми від них цього не очікували. Але вже сьогодні вони є офіцерами і виконують свої обов'язки.

– Чи достатньо священнику мати бажання, щоб він став військовим капеланом, чи для цього потрібно мати якісь особливі якості?

– У будь-якому разі для того, щоб бути військовим капеланом, потрібно бути добрим священником. Через те, що виклики, які будуть тебе чекати на цьому відрізку життя, є доволі серйозними. Тому добрий духовний стан та віра будуть цьому сприяти. Якщо ж священник має якісь внутрішні нерозв'язані питання, йому буде дуже важко стати лідером та прикладом для військовослужбовців. Бо капелан, будучи офіцером, покликаний бути завжди поряд з тими, ким він опікується. Тому, якщо це бойова бригада, то капелан присутній там, де тривають бойові дії, разом з особовим складом.

– На Вашу думку, чи достатньо зараз священників для духовної опіки над військовими?

– Безумовно, хотілося би значно більшу кількість, якщо говорити про виклики, які сьогодні є. Але ми стоїмо на етапі становлення інституту військового капеланства, якщо брати до уваги офіційний статус цього служіння. Триває повномасштабна війна – капеланів потрібно щораз більше.

– За останніми цифрами, які ми бачимо в медійному полі, Збройні сили України нараховують близько 900 тис. військових. Скільки потрібно капеланів?

– Згідно з законодавством, військовий капелан може бути офіційно працевлаштований в кожен батальйон. Батальйон – це десь 400 осіб. Можна

порахувати (виходить близько 2250 капеланів, – ред.). Але, очевидно, це сьогодні нереально, бо в Церкві немає стільки священників для цієї місії. Тому було би добре, якби принаймні кожна бригада мала свого капелана. У багатьох випадках це вже вдалось зробити.

– Військові капелани вашого Центру – це чоловіки, які мають сім'ї, велику зайнятість і перебувають щодня під великим емоційним психологічним тиском. Яка атмосфера панує у вашому колективі?

– Все суспільство сьогодні живе в психологічній напрузі – два роки широкомасштабної війни породжують виклики, коли ти, зокрема, не можеш планувати своє життя як раніше. Ми – команда, спільнота, ми стараємося бути один одному опорою, допомогою. Більше того, за своїми світоглядними моментами ми розділилися на групи по дві особи, де кожен старається бути для іншого справжнім другом. Як голова Центру військового капеланства, я попросив отців, щоби вони несли пряму відповідальність один за одного – якщо раптом в когось щось трапляється, то відповідальний також той, хто мав би бути поряд з ним у той час. Добре, коли ти маєш з ким поспілкуватися, кому подзвонити, коли ти знаєш, що хтось за тебе думає, молиться і вболіває.

– Український військовий два роки тому і сьогодні – яка між ними різниця?

– Насправді змінилось багато. Велика війна внесла в життя військових великі зміни. Тепер буває навіть складніше з деяким поспілкуватися. Багатьом з них два роки доводиться бути на фронті, далеко від мирного життя, від своїх сімей, дітей. Основний виклик для нас, капеланів – вміти вчасно зреагувати на те, що може, як наслідок, прийти після перемоги. Оцей довгий період перебування на фронті є одним з найбільших викликів для військових та їхніх сімей. Звичайно, що більшість якось дає собі з тим раду, але що довше триває війна, тим викликів стає більше.

– Отче, на Вашу думку, чому, згідно з соціологічними опитуваннями, які оприлюднювались минулого року, рівень довіри до Церкви сильно впав?

– Як настоятель храму я не відчуваю різниці. Кількість вірян у нас не лише не зменшилась, але навіть збільшилась. Пригадайте, під час ковіду храми взагалі були порожніми. Сьогодні багато

людей навпаки приходять до Бога. Можливо, люди специфічно сприймають Церкву як інституцію загалом, але не думаю, що це стосується окремих парафій. Негативна статистика щодо Церкви, на мою думку, є прямим наслідком впливу ЗМІ, де нерідко навколо церковних питань піднімаються інформаційні бурі. Не бракує у нас і «експертів», які не розуміються на тому, про що впевнено розповідають іншим, чи це стосується ситуації на фронті, чи в Церкві.

Тому гадаю, що результати цих опитувань не є об'єктивними з практичної точки зору. Але, на жаль, маю відзначити, що в час війни люди стали особливо вразливими для соцмереж та ЗМІ, у багатьох відсутні елементарні фільтри на інформацію, яку туди вкидають, інколи свідомо, щоби підірвати авторитет Церкви. Дивіться на конкретні храми, на конкретні історії людей, і тоді робіть висновки. Як на мене, довіра людей до священників не зникла, люди далі моляться з ними, а багато церков ще й активні в гуманітарній підтримці українців і Збройних сил. Тому авторитет окремих храмів та священнослужителів навпаки – зріс.

– Ви очолюєте Центр греко-католицького військового капеланства, але більшість українців відносять до себе традиційно до православного віросповідання. Чи не виникають у вас через це труднощі у служінні?

– З досвіду скажу, що для військових, і, зрештою, для багатьох людей в Україні визначальним є термін, що «Бог один». Конфесійність, як правило, на другому чи навіть на третьому плані. Друге, що важливо для військових – це те, що людина, яка служить Богові – поряд. Тому я особисто не відчув якогось дискомфорту, спілкуючись із людьми, які були хрищені в Православній Церкві. Практика показує, що дуже велика частина українців до церкви як практикуючі християни не ходила; в кращому випадку – раз або два на рік. І свою конфесійність вони зазвичай визначають за тим, де вони були охрищені. Це свідчить, що ми як різні конфесії ще непрацювали над тим, щоби принести в життя людей Живого Бога, познайомити їх з Ісусом Христом.

Віра в Бога і реальне свідчення людини, що є представником Церкви, яка приїхала на фронт заради того,

щоб молитися і уприсутнювати Бога в житті людини – ось саме це, а не конфесійність, є визначним для більшості військових.

– 7 лютого виповнилось чотири роки, як Вас призначили настоятелем Гарнізонного храму св. ап. Петра і Павла у Львові. Із них – два роки ковід, і два роки – велика війна. Як Ви витримуєте?

– За ці чотири роки я вкотре утвердився і досвідчив, що Бог є Всемогутній, що для Бога немає нічого неможливого. За цей час, попри всі виклики, найбільшим скарбом для мене стало те, що Господь дозволив мені зустріти на життєвому шляху дуже величних людей. Це люди віри, люди діла, люди слова. Нема випробування, яке ти не міг би насправді винести; важливо бути відкритим і не встидатися просити пораду в Бога в молитві, і Господь обов'язково підтримає.

Не можу сказати, що це були легкі роки. Поряд зі мною є велика команда – і це велика відповідальність, яку довірила мені Церква. Найбільше я вдячний Богові, що моя віра не похитнулася. Свого часу папа Іван Павло II сказав, що «час втікає, а вічність чекає», але, попри це, світ є один – світ земний, в якому ми живемо, і світ вічності. Тому, якщо ми хочемо бути у вічності, то Бог вже тепер дає нам можливість і шанс відчувати радість бути з Ним, попри всі випробування, які є на нашому життєвому шляху.

Не можу не згадати те, що нам, як військовим капеланам, доводиться часто бути тими, хто проводить до вічності наших воїнів. У світлі цих думок про вічність ми розуміємо, що маємо багато друзів у Небі, яких ми не знали за цього життя, але з якими ми зустрілися, на жаль, коли вони були в домовинах. Вони віддали своє життя за нас. Тому розуміємо, що Бог у Своему Промислі так попровадив, що ми разом з військовими – при їхньому житті і проводжаємо їх в останню дорогу до вічності. Це наштовхує на роздуми про те, що в цьому світі ти є Божим інструментом, який мав би насправді відгукнутися на поклик Бога і бути таким, яким тебе хоче бачити Господь.

– Яку б Ви пораду дали родинам, чий рідні зараз на фронті?

– Насамперед хотів би їм сказати, що Господь і ангели Його постійно чувають над кожною людиною. І дуже важливо, щоб вони тримали в молитві воїнів: якщо важко це робити самим, щоби просили про це інших. З досвіду скажу, що коли ти дуже близько до лінії, де тривають активні бойові дії, особливо коли надходить ніч – щоби заснути, треба мати певність, що за тебе хтось молиться. Коли є таке розуміння, насправді ти відчуваєш щось неймовірне. Тому кожен воїн, який знає, що за нього моляться, зуміє перемогти дуже багато тих внутрішніх викликів і страхів, які спіткають кожную людину, що перебуває там, де кожної миті розриваються снаряди.

Спілкувався Андрій Толстой
«Духовна велич Львова»

Владика Володимир взяв участь у дискусії про безпеку міжрелігійного діалогу в Європі

25 січня у м. Зальцбург, в межах тижня молитов за єдність християн, за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії владика Володимира, відбулася дискусія на тему: «Міжрелігійний діалог: безпека через єдність у своїй різноманітності». У ній, зокрема, взяли участь депутат австрійського парламенту від християнсько-демократичної народної партії д-р Кудрун Фуклер, архієпископ Зальцбурга Франц Лакнер, равин єврейської громади міста Зальцбург Еліє Розен.

Єпископ-помічник Львівської архієпархії під час дискусії пояснив присутнім, чому Україна прагне бути частиною Європи, посиляючись на те, що для українців залишаються важливими європейські християнські цінності. Також владика Володимир звернув увагу на велику небезпеку, яку ми досвідчуємо на прикладі Російської православної церкви – інструменталізацію релігії, позаяк на окупованих територіях вже відбуваються переслідування вірних УГКЦ і Церкви як інституції.

Говорячи про майбутнє діалогу між релігіями, владика Володимир підкреслив важливість та необхідність такого діалогу. «Дуже важливо, щоб відбувалися зустрічі, люди пізнавали один одного, щоб бачили перед собою цінність і гідність людської особи», – мовив він.

На зустрічі були присутні представники різних організацій: австрійського парламенту, політики, підприємці. Також взяли участь священники УГКЦ, котрі здійснюють своє служіння в Австрії.

Серед важливих питань, які обговорили учасники, були питання майбутнього Європи, а насамперед безпеки Європи, а також як різні релігії можуть долучитися до того, щоби сприяти гармонійному мирному співжитті між представниками різних віросповідань у Європі в майбутньому.

Пресслужба Львівської архієпархії

На свято Стрітення рукоположено нового диякона

«Нині переживаємо мить дияконського рукоположення співбрата Сергія. Він молодший від Симеона, але буде приймати на руки Ісуса Христа, особливо під час євхаристійної трапези. Як важливо розуміти і вірити, що в Твоїх руках є Христос. Це не повинно стати буденністю, рутинною. Тим самим кожен день має право бути «стрітенням». Бажаю диякону Сергію, всім вам і собі очей, які здатні завжди бачити перед собою спасіння!» – зазначив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир під час проповіді в Архикатедральному соборі святого Юра з нагоди дияконського рукоположення Сергія Дьяконова.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Львові відбулася різдвяна зустріч для сімей полеглих Героїв

20 січня у Львівській духовній семінарії Святого Духа УГКЦ з ініціативи Ордену «Лицарів Колумба» відбулася різдвяна вечеря для сімей полеглих українських воїнів. На зустріч зібралось близько ста учасників – дружин, дітей та батьків загиблих Героїв із львівських сімей, якими опікуються Лицарські ради та духівники при парафіях храму Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ, храму Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ, Гарнізонного храму свв. апт. Петра і Павла УГКЦ, а також храму архангела Михаїла РКЦ.

Розпочалася зустріч молебнем до Богородиці та парастасом за померлих воїнів і всіх жертв війни у семінарійній каплиці. Далі представники скаутської молоді виступили із різдвяним вертепом, адаптованим під реалії війни, а також заспівали кілька коляд разом із присутніми. Під час зустрічі діти разом зі скаутськими провідниками робили патріотичні браслети.

Юрій Малецький, Національний делегат, який очолює спільноту «Лицарів Колумба» в Україні, у вступному слові коротко розповів про їхні втілені проекти психологічної реабілітації, матеріальної допомоги, молитовних виїзних прощ та поділився подальшими планами Лицарів щодо підтримки родин, які втратили близьких. За словами очільника спільноти, метою зустрічі є об'єднання і підтримка сімей Героїв. «Ми не можемо досягнути розумом вашу втрату, але розуміємо, що кожен з вас може поділитися своїм досвідом, обійнятися, поспілкуватися і підтримати того, кому тяжче це пережити», – зазначив він.

Ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. Ігор Бойко подякував присутнім, що відгукнулися на запрошення: «Це нагода, щоб відкритися для інших, поділитися своїм болем. Бо коли ми його висловлюємо і ним ділимося – нам справді стає легше на серці». Ректор семінарії зазначив, що розділити людський біль означає вміти бути поруч, і така різдвяна зустріч є свідченням «буття поруч».

В часі Різдва подібні зустрічі відбулися й в інших українських парафіях – в Золочеві, Червонограді, Києві та Фастові, де «Лицарі Колумба» особливо опікуються родинами полеглих захисників. У такий спосіб вони стараються втілювати першочергову місію Ордену, закладену його засновником блаженним отцем МакГвіні – опікування вдовами та сиротами, які є найбільш вразливими та потребуючими сьогодні в Україні.

«Ця підтримка важлива для родин, в яких загинули чоловіки, батьки, діти. Горе нас об'єднало, а вони по можливості роблять все, щоби ми відчували себе спільнотою» – поділилася Надія Врубель, мати полеглого військового Максима.

«Духовна велич Львова»

Паломництво родин полеглих Героїв до Марійського духовного центру «Зарваниця»

3 лютого відбулося паломництво родин полеглих захисників України до Марійського духовного центру «Зарваниця». У прощі взяли участь близько 100 осіб.

Духовну подорож капелани Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ організували і провели за підтримки католицької братерської організації «Лицарі Колумба». Координували паломництво капелан Військового коледжу сержантського складу Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного о. Роман Ментух та капелан Національної академії о. Юрій Балух.

У парафіяльному храмі Пресвятої Трійці паломники мали нагоду спільно молитися Божественну Літургію за мир в Україні, приступати до святих Таїнств Покаяння і Євхаристії. З особливим трепетом родини молилися перед Зарваницькою чудотворною іконою Матері Божої.

У Марійському відпустовому центрі прочани спільно з капеланами помолилися панахиду за полеглими Героями України. Вони також мали змогу відвідати унікальний комплекс «Український Єрусалим», який вміщає у собі копії найбільших християнських святинь Святої Землі. На згадку прочани отримали в подарунок вервиці, які капелани на завершення прощі поблагословили освяченою водою.

Капеланство.info

На парафії Старого Знесіння заснували парафіяльний осередок молодіжного руху УМХ

«Дякуємо Богові за нашу молодь, яка готова до служіння. Щоб пізнати своє покликання та свою дорогу служіння, треба бути вірними Христові», – на цьому наголосив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у проповіді під час Архидієцесійної Літургії на Старому Знесінні у Львові, що відбулася з нагоди заснування при парафії Вознесіння молодіжного парафіяльного осередку УМХ. Архидієцесійно співслужили парох о. Михайло Городиський та духівник УМХ при координаційній раді о. Олег Харишин.

У проповіді, коментуючи євангельський уривок про весільний банкет (Мт. 22, 1-14), владика Володимир звернув увагу на сенс і зміст весілля.

Після спільної молитви отець-парох Михайло Городиський подякував владиці за присутність та архидієцесійське благословення на бажання парафії заснувати парафіяльний осередок УМХ.

Духівник УМХ о. Олег Харишин подякував владиці Володимирі та о. Михайлу за можливість розділити цю радість. Він коротко розповів про те, чим є молодіжний рух, зазначивши його тяглість до служби Божого митрополита Андрея, поділився думками, для чого він потрібен сучасній молоді, які дає переваги і що змінюється у житті молоді людини, котра стає членом цього руху, звернувши увагу на такі виклики як самотність та ізоляція, які часто переживає молодь, що не належить до християнських спільнот. Особливу увагу о. Олег звернув на потребу християнської формації і розповів, як формується молода людина в УМХ.

Відтак відбулася презентація УМХ для молоді парафії Вознесіння. Разом з головою УМХ Христіною Потерейко молоді люди разом шукали відповіді на питання, чим є християнська спільнота, ознайомилися з історією руху, його місією, метою та цінностями.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Василій Семенюк передав для потреб ЗСУ три автомобілі

Упродовж 5-6 лютого представники Збройних сил України отримали в дарунок від Української Греко-Католицької Церкви дві карети швидкої допомоги та позашляховик.

5 лютого Архидієцесійно і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк благословив автомобіль, який передано для потреб бійців 45-го ОАБ, що боронять нашу країну на Донеччині. Збір на авто організувала Вікторія Процик, батько якої, Михайло Процик, загинув на війні в населеному пункті Парасковіївка Донецької області 31 січня 2023 року. До збору на авто долучилися вірні парафії УГКЦ Різдва Пресвятої Богородиці і блаженного Миколая Чарнецького с. Смиківці під проводом о. Андрія Олійникова. Вони також подбали про те, щоб авто до наших захисників поїхало не порожнім.

Митрополит подякував волонтерам, вірним та о. Андрію за добру справу і просив кожного продовжувати молитву за Україну і військо.

Відтак 6 лютого митрополит Василій Семенюк та єпископ-помічник Володимир Фірман здійснили Чин освячення та передачу двох медичних транспортних засобів. «Швидкі» придбано стараннями української школи «Золотоуст» південно-італійського міста Казерти, української парафії Пресвятої Трійці, яка об'єднує вірних м. Казерта, Ачерра, Кассіно та Вілла Лігерно під проводом настоятеля о. Ігоря Данильчука, та за посередництвом БФ «Карітас» міста Тернопіль.

Як повідомляє душпастир громади у Казерті о. Ігор Данильчук, спільними зусиллями під час Різдвяного фестивалю вертепів було зібрано коштів на суму 2.145 євро (різдвяний ярмарок та обід €1.415, різдвяна лотерея €730). Українці з міста Ачерри під керівництвом Михайла Добуша привезли також інвалідні коляски. Таким чином, 26 січня дві карети швидкої допомоги, наповнені необхідними речами, були відправлені в Україну.

«Нехай святий ангел-охоронець оберігає кожного, хто керуватиме цими транспортними засобами», – побажав митрополит Василій після Чину освячення. Він подякував жертводавцям, а особливо о. Ігорю Данильчуку та громадам вірних, якими він духовно опікується, котрі неодноразово допомагали українському війську. Відтак побажав воїнам, які прибули отримати автомобілі, швидкої перемоги та Божого благословення у справі захисту Батьківщини.

Пресслужба секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Монашество УГКЦ провело всецерковну прощу до Патріаршого собору в Києві

«Дорогі сестри і брати, пам'ятайте, що ви покликані до радості! Святий Франциск Салезький говорив: «Сумний святий – сумнівний святий». Божий люд так хоче бачити усміхнену монахиню, щасливого монаха, який би відзеркалював у своєму житті ту щасливу вічність, яка промовляє, запрошує, служить людині серед нашої дочасності», – на цьому, зокрема, наголосив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у проповіді 4 лютого під час прощі монашества.

Предстоятель подякував єпископам УГКЦ, які разом із монашеством своїх екзархатів прибули до Патріаршого собору, зокрема владичі Михайлові Бубнію, очільнику Патріаршої комісії у справах монашества. Блаженніший зауважив, що численна присутність монашества в соборі свідчить, якою великою є УГКЦ.

«Особливо приємно бачити мені тих отців і сестер, які знають, що таке війна, не з телевізора. Отця-ігумена зі славного василіянського монастиря з Херсона... Ми не знаємо, якою силою духа ви пережили окупацію та як сьогодні жертвовно служите нашим людям!» – звернувся архиєрей. Він також згадав отця-ігумена з Покотилівки, що на Харківщині, та протоігумена із Закарпаття. «Дорогі отці, преподобні сестри, дякую, що цього року ви обрали місцем вашого паломництва саме Київ!» – сказав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Парафія УГКЦ у Києві передала на фронт мобільний лазне-пральний комплекс

4 лютого парафія Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ у Пирогові (Київ) передала для українського війська мобільний лазне-пральний комплекс, важливий для забезпечення базових потреб військовослужбовців у гігієні. Так парафія прагне надати захисникам можливість прийняти теплий душ, випрати та посушити речі, зігрітися і відновити сили.

Військовослужбовець 63-ї бригади подякував усім парафіянам за подарунок. Він розповів, як близько лазня може під'їхати до лінії фронту, яка кількість військовослужбовців щодня користується нею, і наголосив, що кожен, виходячи з поля бою, хоче найперше помитися, попрати свій одяг. Це підсилює боєздатність воїнів.

Передачі комплексу передувала збірка, яку парафія розпочала ще 1 жовтня минулого року, у день Покрову Пресвятої Богородиці, День захисників та захисниць нашої держави. За зібрані кошти разом із Благодійним фондом «Рій – фонд допомоги війську» парафіяни закупили цей МЛПК і передали його 63-й окремій механізованій бригаді, яка виконує свої завдання на сході країни. Цей морський контейнер обладнаний 2-ма пральними і 2-ма сушильними машинами, 4-ма душовими, котлом на дровах «Титан», проточним водонагрівачем та 2-ма ємностями для води по 1000 л. Лазня в цей же день вирушила на передову виконувати свої завдання.

До збірки долучилися благодійники з компанії «Kiilto Pro Україна» та вірні УГКЦ у м. Хетафе (Іспанія), а Благодійний фонд «Рій – фонд допомоги війську» виготовив його і підготував для передачі бригаді.

FB-сторінка парафії Покрову Пресвятої Богородиці

Глава УГКЦ висвятив священника і диякона для служіння в Одеському екзархаті

4 лютого під час Літургії з нагоди Всецерковної прощі монашества до Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав уділив ієрейські свячення диякону Тарасові Микитичу і дияконські свячення піддиякону Михайлові Москалюку, випускникам Київської Трьохсвятительської духовної семінарії, які здійснюватимуть своє душпастирське служіння в Одеському екзархаті.

Звертаючись із пастирським словом до нововисвячених отця Тараса і диякона Михайла, Предстоятель привітав священнослужителів і нагадав три щоденні секрети, які допоможуть священнику встояти у своїй духовній боротьбі: Євхаристія, молитва церковного правила, а також слухання та читання Святого Письма. «Якщо так щодня чинитимете, будьте певні, будете не просто успішним душпастирем, але непереможним борцем на цьому духовному фронті», – наголосив Глава УГКЦ.

Преслужба Одеського екзархату УГКЦ

Обрано нового протоігумена ЧСВВ в Україні

14 лютого Звичайна провінційна капітула Провінції отців-василіян Найсвятішого Спасителя в Україні, що відбулася у монастирі святого Йосифа у Брюховичах, обрала нового протоігумена провінції. Ним став о. Йосиф Кралька, ігумен монастиря у Дрогобичі. Його попередником був о. Йоан Школик.

Згідно з правилами Василіянського чину, о. Йосиф очолюватиме Провінцію Найсвятішого Спасителя в Україні впродовж 4 років. «Приймаючи цей уряд, уповаю лише на Бога та Йому довіряю. І надіюся, що через молитви, які весь наш народ засилає до Бога, я постійно матиму силу гідно й достойно для добра Церкви нести цей уряд, який мені доручили браття», – зазначив новообраний протоігумен.

Звичайна провінційна капітула '2024 Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні тривала з 12 по 16 лютого. Цьогоріч у ній взяли участь 53 делегати.

Департамент інформації УГКЦ

Благодійні ярмарки на підтримку ЗСУ відбулися у катедральному соборі в Харкові

2 лютого, у день Стрітіння Господнього, та 4 лютого на парафії святого Миколая Чудотворця в Харкові відбулися два благодійні заходи: ярмарок рукоділля та «солодкий стіл». Їх організацією займалася парафіяльна молодіжна спільнота, проте й інші небайдужі теж могли долучитися до виготовлення виробів чи випікання смаколиків.

Кошти, зібрані на ярмарках, передані Українському легіону «Харків», у якому віддано служать хлопці з парафії.

«Дякуємо всім, хто приєднався до ініціативи та зробив добру справу! Нам дуже важливо підтримувати наших військових», – ділиться співорганізаторка заходів Анастасія Ремізова.

Варто додати, що катедральний собор святого Миколая Чудотворця в Харкові з перших днів війни є своєрідним гуманітарним хабом. Тут щотижня видають гуманітарну допомогу постраждалим від війни. Крім того, парафіяни-волонтери плетуть маскувальні сітки та виготовляють окопні свічки.

Преслужба Харківського екзархату УГКЦ

Відреставрована скульптура святого Яна з Дуклі повертається до Львова

До Львова невдовзі повернеться скульптура святого Яна з Дуклі, що від XVIII століття знаходилася на куполі криниці у дворі колишнього львівського монастиря бернардинів. Статую відреставрували майстри інституту «Polonika».

«Ми дуже радіємо, що невдовзі ця фігура після ґрунтовної роботи повернеться на внутрішнє південне подвір'я колишнього монастиря отців бернардинів у Львові в Україні. Але до того, як це станеться, будуть завершені роботи з реставрації самої криниці, яка є зразком малої архітектури з культовим призначенням», – зазначають в інституті. Згідно з повідомленням, скульптура, створення якої пов'язане з беатифікацією Яна з Дуклі у 1733 році, чимало часу провела в реставраційній майстерні.

Ротонда, що датується 1748-1755 рр., належить до комплексу Бернардинського монастиря – пам'ятки архітектури національного значення на площі Соборній у Львові. Зараз це – храм святого Андрія УГКЦ.

Як повідомляє Львівська міська рада, над відновленням скульптури працював львівський реставратор Тарас Олещук, а реставраційні роботи профінансувало Міністерство культури та національної спадщини Республіки Польща через інститут «Полоніка».

«Духовна велич Львова»

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у лютому святкує свої іменини та уродини, а також, хто у лютому отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У базиліці Святого Петра відреставрують надпрестольний балдахін

11 січня відбулася пресконференція у Ватиканському пресцентрі з нагоди презентації робіт, які будуть проведені з огляду на Ювілей 2025 року та четверте сторіччя посвячення нової ватиканської базиліки, яке відбулося в 1626 році під час понтифікату Урбана VIII. Балдахін заввишки 28,74 метра і вагою 63 тонни називають гігантом мистецтва всіх часів, унікальним витвором, над яким працювали Берніні та Борроміні.

Запланований час робіт – 10 місяців: від другої половини лютого до грудня 2024 року, якраз перед відкриттям Святих Дверей.

За словами кардинала Гамбетті, ця реставрація має велике символічне значення, оскільки балдахін заввишки з десятиповерховий будинок, «який величю височіє над головним вітарем», є «осердям базиліки», позначаючи місце гробу апостола Петра, якому присвячений храм. Реставрація, доручена команді досвідчених професіоналів, відбудеться через 250 років після важливих консерваційних робіт у XVIII столітті і через 400 років після початку спорудження балдахіну.

Роботи будуть розділені на три етапи: підготовка майданчика з проектуванням робочого риштування; попередня та поточна діагностика з графічним та фотографічним документуванням; реставрація металевих, кам'яних та дерев'яних поверхонь.

«Vatican News»